

URBÁN JÁNOS

FÖLFEDEZÉS

*Unokája a szépnek
nekünk cseperedik,
szép időt megélhet,
jár, látja az ösvényt
erdőn, mezőn által,
föl a csillagokig.*

*Kölyök lesz, vad, konok,
kinövi az álmétkodást,
átmeséli meséinket,
látomással jövőt mázol,
a volt és a jelen közé
zuhogó pörölyvel ver
mezsgyét mutató éket.*

*Karmester beinti majd
a disszonáns hangokat,
újra pengeti a ritmust,
a földgömb hangverseny,
az összhang szárnyalása
pásztorsípval, kürtökkel
követek nélkül indult.*

*Izmaiban a véső éles,
formál tömör sejtetést,
nem azonos, mégis mindenki
benne érzi kőben, fában
a feloldó találkozást,
a fém játéka bújocskázva
meztelen szívünkre talált.*

*Ne szóljatok rá, nem vétett,
s lezuhan a magasból . . .
diapozitívra fényt lobbant,
láttatni tudja, merre jár,
ne lopjátok meg játékait,
tűnődni kezd, megtorpan,
visszanéz, megtántorodik.*

*Jajra tátott szátokból
hiába röpül csókotok,
meg hiába simogatnák
rémült, riadt tekintetek,
ki ismerné majd meg
a csontjatört gyereket,
Európa koromszín utain
inge alatt, szíve fölött
kisgalambot melenget.*

MÉRLEG

*Árad a perc megint:
eltemettünk
magunk közül valakit,
tekintetünk
mélyén foszló vakhit,
sóhajtásunk ízében
bú, keserűség lapít.*

*Csak semmi rettenet,
semmi borzadály,
kissé metsző lehet:
— választott a halál —,
az idő topog veled,
állsz nyílt sorompónál.*

*Míg éles a tekintet,
míg jól hallod,
jeladás hívott, intett,
még ökölbe tarthatod
bánatod, dühöd, szíved
lator perce elkopott.*

*Láthatod, hisz érzed:
jeltelen sorrend,
fakón fájnak, kik élnek,
elment, univerzum lett,
ránk maradt a mérleg:
kegyeletlenszta tekintet.*